

“Iată stau la ușă și bat. De va auzi cineva glasul Meu și va deschide, voi intra la el, și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20)

Numărul 155 (2017), **Duminica a 5-a din Post**
(a Cuvioasei Maria Egipteanca)

Evanghelia: Marcu 10, 32-45 *

În vremea aceea Iisus luându-i cu El pe cei doisprezece, a început să le spună cele ce aveau să I se întâmple: „Iată, ne suim la Ierusalim și Fiul Omului va fi dat în mâna arhierilor și cărturarilor; și-L vor osândi la moarte și-L vor da pe mâna păgânilor și-L vor batjocori și-L vor scuipa și-L vor biciui și-L vor omorî, dar după trei zile va învia”.

Și au venit la El Iacob și Ioan, fiii lui Zevedeu, zicându-I: „Învățătorule, voim să ne faci ceea ce-Ți vom cere”. Iar El le-a zis: „Ce voiți să vă fac?” Iar ei I-au zis: „Dă-ne să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta, întru slava Ta”. Dar Iisus le-a răspuns: „Nu știți ce cereți. Puteți să beți paharul pe care îl beau Eu și să vă botezați cu botezul cu care Eu Mă botez?” Iar ei I-au zis: „Putem”.

Și Iisus le-a zis: „Într'adevăr, paharul pe care Eu îl beau îl veți bea și cu botezul cu care Eu Mă botez vă veți boteza, dar a șede de-a dreapta Mea sau de-a stânga Mea nu este al Meu a da, ci celor pentru care s'a pregătit”. Și auzind cei zece, au prins a se supăra pe Iacob și pe Ioan.

Și Iisus, chemându-i la Sine, le-a zis: „Știți că cei ce se socotesc conducători ai neamurilor domnesc peste ele și cei mari ai lor le stăpânesc; dar între voi să nu fie așa, ci cel ce va vrea să fie mare între voi, să fie slujitorul vostru, și cel ce va vrea să fie întâiul între voi, să le fie tuturor slugă; că nici Fiul Omului n'a venit să I se slujească, ci să slujească și să-Și dea viața răscumpărare pentru mulți”.

*)Texte preluate din ediția jubiliară a Sfântului Sinod, 2000, citată pe scurt: Biblia Bartolomeu

“Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă!”

Sfântul Iustin Popovici

Iată a V-a Duminică din Marea Patruzecime, duminica [care pecetluiește săptămâna] marilor privegheri și marilor nevoințe, săptămâna marilor tânguirii și suspine, Duminica celei mai mari sfinte între sfintele femei, a Cuvioasei Maicii noastre Maria Egipteanca. Patruzeci și șapte de ani a viețuit în pustie, și Domnul i-a dăruit ceea ce rareori dăruiește cuiva dintre sfinți. Ani întregi nu a gustat pâine și apă. La întrebarea Avvei Zosima, ea a răspuns: “Nu numai cu pâine va trăi omul” (Matei 4, 4). Domnul a hrănit-o într-un mod deosebit și a îndrumat-o la viața pustnicească, la nevoințele pustnicești. Și care a fost urmarea? **Sfânta a preschimbat iadul ei în rai!** L-a biruit pe diavol și a urcat sus la Dumnezeu! Cum, cu ce? Cu postul și cu rugăciunea, cu postul și cu rugăciunea! Pentru că postul, **postul împreună cu rugăciunea, este o putere care biruiește totul.** (...)

Postul! Iată mijlocul pentru a-l birui pe diavol, pe orice diavol. Exemplu de biruință, Sfânta Maria Egipteanca. Ce putere dumnezeiască este postul! **Postul nu este nimic altceva decât să-ți răstignești trupul, să-ți răstignești trupul, să te răstignești singur pe tine însuși.** De vreme ce există crucea, biruința este sigură. Trupul fostei desfrânată din Alexandria, Maria, prin păcat s-a predat robiei diavolului. Dar când a îmbrățișat crucea lui Hristos, când a luat această armă în mâinile ei, l-a biruit pe diavol. **Postul este învierea sufletului din morți. Postul și rugăciunea deschid ochii omului, ca să se zărească și să se înțeleagă după adevăr pe el însuși, să se vadă pe el însuși. Vede atunci că fiecare păcat în sufletul lui este mormântul lui, mormântul, moartea lui.** Înțelege că păcatul în sufletul lui nu face nimic altceva decât să transforme în leșuri toate câte aparțin sufletului: gândurile lui, sentimentele lui și dispozițiile lui; un șir de morminte. Și atunci, se dezlănțuie din suflet un strigăt jalnic: “Înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”. **Acesta este strigătul nostru în această sfântă săptămână: “Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”.** Astfel ne-am rugat în această săptămână Domnului, astfel de strigăte rugătoare ne-a predat, în Canonul său cel Mare, marele Sfânt Părinte al nostru Andrei Criteanul.

“Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”. Acest strigăt ne privește pe noi toți, pe toți câți avem păcate. Cine nu are păcate? Este imposibil să privești în tine însuși și să nu afli undeva, în vreun ungher al sufletului tău, să nu localizezi în vreun colț al lui un păcat poate uitat. Și fiecare păcat, pentru care nu te-ai pocăit, este mormântul tău, este moartea ta. Și tu, ca să poți să te mântuiești și să te înviezi pe tine însuși din mormântul tău, strigă cu strigătele tânguitoare și rugătoare ale Marii Patruzecimi: “Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”.

Să nu ne batem joc de noi înșine, fraților, să nu ne lăsăm înșelați. Și chiar dacă un singur păcat ar rămâne în sufletul tău, și tu nu te pocăiești și nu-l mărturisești, ci îl

lași înăuntrul tău, acest păcat te va duce în împărăția iadului. Pentru păcat nu există loc în raiul lui Dumnezeu. Pentru păcat nu există loc în Împărăția Cerurilor. Pentru a te învrednici de Împărăția Cerurilor, îngrijește-te să izgonești din tine orice păcat, să dezrădăcinezi din tine prin pocăință orice păcat. Pentru că **nimic nu izbăvește decât pocăința omului. O astfel de putere a dat Domnul Sfintei Pocăințe.** (...)

Da, prin păcat, prin patimile noastre, murim sufletește. Sufletul moare când se desparte de Dumnezeu. **Păcatul este puterea care desparte sufletul de Dumnezeu. Și noi, când iubim păcatul, când iubim plăcerile trupești, în realitate ne iubim moartea, iubim mormintele, mormintele rău mirositoare în care sufletul nostru se descompune. Dimpotrivă, când ne trezim, când prin fulgerul pocăinței lovim în inima noastră, atunci, atunci morții noștri înviază.** Atunci sufletul nostru îi biruiește pe toți criminalii săi, îl biruiește pe creatorul prin excelență al tuturor păcatelor, pe diavolul, îl biruiește cu puterea Domnului Iisus Hristos cel înviat.

De aceea, **pentru noi creștinii nu există păcat mai puternic ca noi.** Să fii sigur că întotdeauna ești mai puternic decât orice păcat care te chinuiește, întotdeauna ești mai puternic decât orice patimă care te chinuiește. Cum? – întrebi. Prin pocăință! Și ce este mai ușor decât ea? Întotdeauna poți înăuntrul tău, în sufletul tău, să strigi: “Doamne, înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”. Ajutorul lui Dumnezeu nu te va trece cu vederea. Te vei învia pe tine însuși din morți și vei trăi în această lume ca unul care a venit din cealaltă lume care a fost înviat și trăiește o nouă viață, viața Domnului celui înviat, înăuntrul căreia există toate dumnezeieștile puteri, așa încât niciun păcat de acum să nu poată să te ucidă. Poate vei cădea din nou, dar de acum cunoști, cunoști arma, cunoști puterea cu care te înviezi din morți. **Dacă de cincizeci de ori pe zi păcătuiești, dacă de cincizeci de ori te rușinezi, dacă cincizeci de morminte îți sapi astăzi, strigă doar: “Doamne, dă-mi pocăință. Mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”.** (...)

Iată, **Maria Egipteanca**, marea sfântă de astăzi. Cât de păcătoasă a fost! Din ea Domnul a făcut o ființă sfântă ca heruvimii. **Prin pocăință s-a făcut întocmai cu îngerii, prin pocăință a distrus iadul în care se afla și s-a suit întreagă în raiul lui Hristos.** Nu există creștin neputincios în această lume, chiar dacă îl atacă cele mai groaznice păcate și ispite ale acestei lumi. Însă este suficient doar ca creștinul să nu uite marile lui arme: pocăința, rugăciunea, postul; să se dedea vreunei nevoițe evanghelice, vreunei virtuți: fie rugăciunii, fie postului, fie iubirii evanghelice, fie îndurării. Să ne amintim de marii sfinți ai lui Dumnezeu, să ne amintim de marea sfântă sărbătorită astăzi, de Cuvioasa Maica noastră Maria Egipteanca, și să fim siguri că Domnul va fi ajutorul nostru la vreme. **Sfânta Maria a experiat atât de mult ajutorul minunat din partea Preasfintei Născătoare de Dumnezeu, încât s-a mântuit din groaznicul ei iad, de groaznicii ei demoni.** Preasfânta Născătoare de Dumnezeu și astăzi și pururea ne ajută în toate virtuțile noastre evanghelice: în rugăciune, în post, în

Priveghere, în iubire, în îndurări și în răbdare și în orice altă virtute. Mă rog să ne ajute întotdeauna și să ne călăuzească.

De aceea, niciodată să nu obosești în lupta și în războiul cu păcatele tale. În toate greutățile tale, în cele mai mari căderi ale tale să-ți amintești de acest strigăt al sfintei săptămâni, care are putere să te învieze: “Doamne, mai înainte de sfârșit, până ce nu pier, mântuiește-mă”.

Sursa: **Sfântul Iustin Popovici**, traducere de către Părinții Sfintei Mănăstiri Grigori-oudin Sfântul Munte din cartea *PASHALNE BESEDE (Omilii Pascale)*, Belgrad, 1998

Vitamine duhovnicești

Ce este păcatul în înțelesul creștin al cuvântului?

Păcatul, mai înainte de toate, este un fenomen duhovnicesc, metafizic. Rădăcinile păcatului se află în adâncurile tainice, “mistice”, ale firii duhovnicești a omului. **Esența păcatului nu constă în încălcarea unor norme etice, ci în înstrăinarea de viața dumnezeiască, veșnică, cea pentru care a fost făcut omul și către care este chemat în chip firesc, adică prin însăși firea lui.**

Păcatul se săvârșește în primul rând în adâncul tainic al duhului omului, însă urmările lui rănesc întreg omul. Odată săvârșit, el se răsfrânge asupra stării sufletești, precum și a celei trupesti a omului, asupra chipului său exterior, asupra soartei celui ce l-a săvârșit; el negreșit va ieși afară din hotarele vieții lui individuale și va împovăra cu răul său viața întregii omeniri, și, în consecință, se va răsfrânge asupra soartei întregii lumi. **Nu numai păcatul strămoșului nostru Adam a avut consecințe de însemnătate cosmică, ci și tot păcatul, al fiecăruia dintre noi, fie el vădit, fie el tainic, se răsfrânge asupra destinelor întregii lumi.**

Omul trupesc nu simte urmările păcatului în sine, așa cum le simte cel duhovnicesc. Omul trupesc nu observă nici o schimbare a stării sale lăuntrice după ce a săvârșit păcatul, pentru că el se află continuu într-o stare de moarte duhovnicească, pentru că el nu a cunoscut viața cea veșnică a duhului. Omul duhovnicesc, dimpotrivă, cu fiecare înclinare a voii sale spre păcat observă în sine o schimbare a stării lăuntrice în virtutea împușinării harului. (...) **Cine cunoaște dragostea în planul omenesc, să zicem pentru părinți, dacă a săvârșit vreun păcat împotriva acelei iubiri, acela știe cât de nesuportat poate fi chinul conștiinței;** dar tot ce se poate întâmpla în lumea relațiilor sufletești nu este decât o palidă umbră în comparație cu relațiile duhovnicești cu Dumnezeu.

Sursa: **Arhim. Sofronie**, *Viața și învățătura starețului Siluan Athonitul*